Ч. 13 Середа 19 (31) січня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Страйк углекопів. — З полуднево африканьскої війни. — Голоси російскої праси о зміні престола в Хіні. — Вісти з Абісиниї.)

У Відни вже не сумнївають ся, що мирова ческо-нїмецка конференция буде скликана. Але чим близший речинець склнканя, тим менше надії мають міродатні круги на успіх конференциї. Чехи дають виразно до пізнаня, що не надіють ся ніяких успіхів по конференциї, особливо пос. Страньский, що в послїдних днях виголошував в кількох ческих містах бесїди і вказував в них заєдно на ческе державне право та короноване Цісаря на ческого короля. Чехи — говорив п. Страньский між иншими — не боять ся абсолютизму нї знесеня парляменту, одинокий ратунок лежить в зміні конституциї і повороті до історичних основ держави. Чехи витревають по стороні тих, що стоять за национальною і язиковою рівноправностию.

Вчера по полудни відбула ся в президиї кабінету конференция, в котрій взяли участь президент міністрів др. Кербер, міністер торговлї Каль, представителї робітників і кількох директорів копалень. Наради вели ся над страйком углекопів. — Narodni Listy доносять, що предсїдателем мирового уряду для моравско-шлеских страйкових округів іменований посол до ради державної і радник краевого суду др. д'Ельверт.

В цїлій Анґлії кипить по послїдним погромі над Туґелею. Ворожий настрій против Буллера заєдно кріпшає. Тепер вже голосно домагають ся, аби его відкликати з поля війни. Взагалї уважають положенє Анґлійців в полудневій Африцї за дуже поважне, а освободженє Ледісміту просто неможливою річю. До того ще викликує сензацию принятє, якого зазнав в Берлинї трансвальский посол др. Лейде. Побоюють ся, що то дасть товчок европейским державам до зміни політики супротив Анґлії. Праса лиш виїмково представляє вісти з поля війни в користнїйшім сьвітлї. Поважні часописи кажуть, що неможлива річ, аби Ледісміт удержав ся, однако висказують при тім надію, що Робертсови і Кіченерови удасть ся довести до побіди на инших, вигіднїйших для Анґлійців місцях. Нарід без сумніву дасть докази відваги і достоїньства. Деякі часописи анґлійскі пишуть з насьмішками о телєґрамах ґен. Буллера, що в своїм приказі до войска заявив, що для него нема иншої дороги як іти наперед і побідити, а тимчасом кілька днів пізнїйше уступив з цїлою армією за ріку Туґелю. Рівночасно кілька часописий висказує побоюванє, що міністерство війни закриває перед загалом дїйстний стан річий і не оголошує страшної правди, при чім ті часописи підносять суперечности між донесенями Буллера а тими, що приходять з табору Бурів.

Про зміну престола в Хінах висказують ся російскі часописи взагалї спокійно. „Новості“ не привязують великого значіня до тої зміни, бо в дїйстности розходило ся лише о зложенє з престола мальованого цїсаря. Неминучий подїл Хіни довершить ся в мирній дорозї, а в який спосіб то стане ся, то річ далекої будучности. „Россія“ впевняє, що в Хінї нема неприязного напряму для Росиї. Гадка немов би Росия приложила руку до послїдних подій цїлком безосновна. Российско-японьский союз буде в найблизшім часї заключений. Поки-що найважнїйша річ, що в Хінї не мають рішаючого впливу Анґлійці, Нїмцї або Американцї. Ми можемо — пише та часопись — спокійно приглядати ся подіям в Хінї, однако мусимо дуже уважати на то, щоби там не витворила ся ситуация користна лише для інтересів західної Европи, а особливо Анґлії.

З Риму надходить цікава вість. Именно кн. д'Андрія, що подорожує по італїяньскій кольонії Еритреї, доносить з жалем, що вість о відкритю покладів золота в Еритреї і о поражках Анґлійців в Натали незвичайно порушила Абисинців на пограничу італїяньских посїлостий. Рас Маконен в Тіґре жде видко на нагоду, аби напасти на Італїянців, котрих пограничні форти могли би лиш слабий опір давати новому нападови Абисинців.

---

13)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого нїмецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Обі дївчини, що йшли побіч Ляодіки, Тахот і Нітетіс, називано близнючками, але у них не було й слїду тої подібности, яка звичайно буває у близнят.

Тахот була білява і синьоока [1]), мала, делїкатно збудована, підчас коли Нітетіс, росла і повнолица з чорним волосєм і такимиж очима, кождим своїм рухом казала здогадувати ся, що она походить з королївского роду.

— Яка ти блїда моя донечко — відозвала ся Ляодіке і поцїлувала Нітетіс в личко. — Не сумуй і глядь спокійно в будучність. Приводжу тобі брата твого будучого мужа, благородного Бартію.

Нітетіс піднесла свої задумчиві чорні очи і споглядала ними довго на красного молодця. Той поклонив ся глубоко, поцїлував сукню почервонївшої ся дївчини і сказав:

— Кланяю ся тобі яко моїй будучій королевій і сестрі! Я тобі вірю, що тобі дуже прикро розставати ся з вітчиною, з родителями таріднею; але не трать відваги; бо твій муж єсть великим героєм і могучим королем, наша мати, Касандана, найблагороднїйшою із женщин а Перзи чтять красу і честноту женщини, як то сьвітло сонця що дає житє. Тебе, сестро лїлії Нітетіс, прошу, прости нам, що ми прийшли забрати тобі твою найлюбійшу приятельку.

При сих словах очи молодця засвітили ся просто в синї очи красної Тахот, котра поклавши руку на серце склонила ся мовчки і ще довго споглядала за Бартією, коли Амазіс забрав его з собою, щоби ему визначити місце напроти танечниць, котрі як раз почали показувати свою штуку для забави гостий. Тоті дївчата мали на собі лиш легонькі спідницї і порушали своїм гнучким тїлом до такту гарф і тамбуринів. Опісля египетскі сьпіваки сьпівали пісні а весельчаки робили свої веселі жарти [2]).

Наконець поодинокі двораки повиходили з салї, коли забувши на свою достойність попідпивали собі [3]). Женщини, по котрих поприходили невільники зі смолоскипами і ріжно

---

[1]) Єгиптиянок в старинї не конче уважано за красавицї, але на образах, представляючих королївскі жінки знаходять ся все-таки красні лиця. Евріпідес говорить про Ніль, над котрого берегами живуть красні дївчата. Що були також і біляві Єгиптиянки (бльондинки), то річ певна. То посьвідчає египетский лїтописець Мането, після котрого королева Нїтокріс була білявка, а межи портретами з давних египетских часів знаходять ся також бльондинки. Майже всї женщини намальовані на египетских памятниках і то навіть на найстарших мають ясну барву тїла, звичайно ясно-жовту. Женщини у теперішних Коптів, котрих треба уважати за безпосередних наслїдників стародавних Єгиптиян, бувають нераз дуже красні.

[2]) Танечницї в стародавнім Єгиптї, належали, здаєсь, до челяди у великих панів. Знамениті роди держали собі також домашних сьпіваків. В гробі Неферготепа знайдено намальованого сьпівака, а побіч него була виписана его пісня, котрої многі уступи суть дїйстно красні.

[3]) На памятниках знаходять ся намальовані пяні мужчини і женщини. Якогось пяного несуть его слуги на головах як би який трам. Инший пяний стає дуба. Кілька пяних дам віддають назад то, що з'їли. У Єгиптиян були навіть сьвята (велике сьвято Теху в Дендері), при котрих треба було упити ся. Впрочім уважало ся піяньство у Єгиптиян за щось нечестного і було заказане. В однім папірусї говорить ся о піяку: „Ти як сьвятиня без свого бога, як дім без хлїба“. А в иншім місци: „Як дуже треба уникати пива“. — Стародавні Єгиптияни знали вже пиво і робили его з ячменю. По египетски звало ся пиво „гект“, а писало ся гієроґліфами так: 1) буква „г“: знак нїби як шнурочок скручений в три ключки (як вісімка) кінчиками в долину; — 2) буква „к“: малий трикутник з правого боку коло першого знаку; — 3) буква „т“: малий каблучок на лїнії (нїби півколесо з своїм проміром), а знак сей ставлено під трикутником. До сего слова приходив ще четвертий знак: „збаночок“, пояснене, що слово при нїм означає плин. Додати тут ще по-

Новинки.

Львів дня 30-го січня 1900.

Редакция і адміністрация „Народної Часописи“ містить ся тепер в бюрах „Gazet-и Lwowsk-oї“ в каменици ч. 12 улиця Чарнецкого на II-ім поверсї і туди треба адресувати всякі письма.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Лев Пінїньский виїхав вчера на кілька днїв до Відня.

— **Дві депутациї зелїзничих урядників** були дня 27 с. м. на авдиенциї у міністра зелїзниць Віттека. Одна з них предложила міністрови петицию урядників, занятих в зелїзничій адміністрациї, котрі домагають ся рівноуправненя під взглядом платнї з зелїзничими технїками. — Друга депутация вручила п. Віттекови мемориял з просьбою о зміну декотрих постанов реґуляміну, що тикають ся реґуляциї платнї зелїзничих робітників. Мінїстер приймив обі депутациї прихильно, обіцяв докладно розглянути справу і по можности вдоволити бажаням зелїзничого персоналу.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“ у Львові** упрашає всї рускі зареєстровані товариства кредитові, аби свої замкненя рахунків, взглядно білянс за рік 1899 зволили до 8 днїв предложити „Краєвому Союзови кредитовому“ до виказу оборотів у всїх руских товариствах кредитових за рік 1899, що буде оголошений в справозданю „Краєвого Союза кредитового“.

— **Товариство взаїмних обезпечень „Днїстер“** потребує одного лїквідатора, обізнаного докладно з будівництвом, і одного урядника, обізнаного з книговодством і діловодством товариства задаткового, спосібного до кореспонденциї в язиках руским, польскім і нїмецкім. Для обох сих посад єсть условем не переступлений вік 40 лїт. Поданя лиш на письмі з сьвідоцтвами оригінальними або відписами і curriculum vitae належить вносити до Дирекциї товариства у Львові (Ринок ч. 10). Кромі того потребує товариство: двох практикантів з укінченою що найменше VI-ою клясою ґімн., відбутою службою войсковою, безженних, і трех писарів з красним письмом.

— **Концерт.** Товариство ремісників „Зоря“ у Львові устроює дня 5. лютого в XXXIX. роковини смерти незабутного кобзаря Тараса Шевченка концерт в великій сали „Народного Дому“. Проґрама: 1. Р. Ганинчак: а) Думка, б) Коломийки виконає Кружок музичний „Львівского Бояна“. — 2. Вступне слово — виголосить голова Товариства. — 3. Вахнянин: Наша жизнь, виконає мужеский хор Товариства „Зоря“. — 4. Ф. Лїшт: Рапсодия угорска (II. c. Rhapsodie hongroise) на фортепянї виконають на 4 руки п-ни Прокишівни. — 5. Шевченко-Січиньский: Днїпро реве, виконає мішаний хор Товариства „Зоря“. — 6. Шевченко: Думи мої, деклямация, виголосить п-нї Олена Луцикова. — 7. Чайковский; Елеґія, виконає Кружок музичний „Львівского Бояна“. — 8. Лавровский: Замовкли торбани, на Тарасовій могилї, що стане вірно відтворена на естрадї, відсьпіває україньский лірник. — 9. Вербицкий: Не чужого ми бажаєм, дует виконають пп. М. Р. і А. Н., члени Товариства „Зоря“. — 10. Шевченко-Вербицкий: Завіщанє, виконає мішаний хор Товариства „Зоря“ в супроводї орхестри Кружка музичного „Львівского Бояна“. — Цїни місць: Фотель 1 зр. Крісло в перших рядах 50 кр., в дальших рядах 30 кр. Вступ на салю 20 кр. Ґалерия 10 кр. Початок о годинї 6 вечером. Білетів дістати можна в в Тов. „Зоря“ ул. Краківска 17; Тов. „Руска Бесїда“ Ринок 10 і в склепі „Народної Торговлї“ Ринок 36, а вечером при касї.

— **Набитий дух.** Забавна история стала ся сими днями в Парижи. Там жиє рентїр Ганрі Кордіє, котрий єсть дуже ревним спіритистом, що кличе духів з тамтого сьвіта і розмавляє з ними. Він звичайно кликав одного духа і перед кількома місяцями довідав ся від него, що єго сина, купця в Тонкінї хтось убив. Згризений батько спіритист взяв ся зарав кликати духа свого сина. Одного вечера отвирають ся двері і входить дух. Кордіє був переконаний, що то єго син, а дух дав єму до зрозуміня, що добре би було, як він від часу до часу зложив на означенім місци яких 100 до 150 франків на службу божу за душу сина. Розуміє ся, що батько і запалений спіритист анї на хвильку не отягав ся і так зробив. В той спосіб жертвував вже був Кордіє 1200 франків. Але всему приходить конець. Сими днями приїхав син з Тонкіну за справунками до Парижа. Батько був дуже урадований, коли побачив сина живцем а не лиш єго духа. Впрочім справа зараз вияснила ся, а син попросив батька, щоби той вечером закликав знову духа. Так і стало ся. Двері отворили ся до темної комнати і через поріг всунув ся тихцем і легенько дух; але ледви що підійшов трохи, як вже був змушений вертати назад, бо дістав від живого сина так сильний удар в лице, що не позіставало єму нїчого як лиш втїкати, щоби не набрати ще більше. Але молодий Кордіє не вдоволив ся втечею духа. Він пігнав за духом аж на улицю і при помочи сусідів зловив духа і здер з него єго „духове“ одїнє. Показало ся, що то був челядник столярский, караний вже богато разів за всілякі обманьства. Він довідав ся, що старий а богатий спіритист вірить в духи та що кличе з тамтого сьвіта духа свого сина, котрий погиб десь в Хінї, отже найняв собі помешканє зараз під помешканєм Кордієра, щоби чути, як той буде пукати в підлогу і кликати духа, та бути зараз під рукою.

— **Страшного злочину** допустив ся хтось в місцевости Гута щирецка в повітї щирецкім. Недавно тому найдено там селянина Франца Копинецкого напів лежачого, завішеного на галузи дерева, а шнур на котрім погибший був повішений, перевязаний був через голову і уста. Вислана на місце комісия судова зробила секцию тїла і викрила множество ран від острої сокири, а на стятім пни дерева, на котрім найдено тїло помершого, було богато крови. Підозрілих о то убийство: брата убитого Лаврентия Копинецкого і Михайла Колодія арештовано. Слїдство в сїй справі веде ся дальше.

— **Як люди дорабляють ся гроша.** В Чікаґо помер сими днями Нїмець Леман родом з Берлина, званий „князем купцїв“ лишивши 42 мілїони марок (звиш 50 мілїонів корон) маєтку. А история, в який спосіб Леман з нишного капіталу 1000 долярів, які мав в 1875 роцї, доробив ся за 15 лїт 10,000.000 долярів, єсть так поучаюча, що годить ся, щоби тут єї розповісти. Леман родив ся в 1849 р. в Берлинї а в 1851 р. вивандрував з своїми родителями до Америки. Они пішли до Вісконзін, де батько заложив фабрику кошиків. Пізнїйше

барвними посильками, пішли також до дому; остали ся лиш полководцї, перскі посли, і кількох достойників близших приятелїв Амазіса, котрих задержав дворский[4]) та повів до сьвітлицї, украшеної з великим богатством. Там був заставлений стіл на грецкий лад, а на нїм стояла величезна посудина до мішаня вина з водою, котра немов запрашала до нічної пиятики

Амазіс сидів на першім місци коло стола на кріслї з високим опиралом; коло него з лївого боку молодий Барт'я, з правого старенький Крезус. Крім сих і вірників фараона були ще межи гостями короля звістнї нам приятелї Полїкратеса, Теодорос та Ібік а також новоіменований полковник еллиньскої прибочної сторожі, Арістомах.

Амазіс, котрий як то ми чули ще недавно, розмавляв так поважно з Крезусом, жартував тепер їдко. Здавало ся, як би з него став тепер знову давний шалений низший комендант войсковий і зухвалий товариш при чарцї.

Він жартував бистроумно і дотепно покепкував собі з своїх товаришів забави. Голосний реґіт або й лиш удавані сьміхи в честь королївского дотепу відповідали на ті єго жарти, випивано чарку за чаркою, а веселість дійшла до найвисшого степеня, коли дворский явив ся з малою позолоченою мумією і показуючи єї товариству відозвав ся: „Пийте, жартуйте і веселїть ся, бо незадовго будете такі як отся“.

— Чи то у вас такий звичай пригадувати смерть на пирах? — спитав Барт'я, споважнївши, короля — чи може то лиш дворский позволив собі зробити такий жарт?

— У нас — відповів Амазіс — єсть здавен давна звичай показувати такі мумії, щоби тим збільшити веселість і пригадати, що треба уживати доки ще час. Та, молодий метелику, маєш, що правда, ще богато лїт веселости перед собою; але ми старі, товаришу Крезусе, мусимо таки направду того держати ся. — Чашнику, налий нам живо чарки, щоби не стратити на дармо анї хвилинки житя! — Алеж бо ти й умієш пити, ти золотоволосий Перве! Дїйстно, великі боги надїлили тебе не лиш красними очима та розкішним виглядом, але й добрим горлом. Ходи сюди, нехай тебе поцїлую, ти славний молодче, ти недобрий хлопче! А ти як гадаєш, Крезусе? Моя донька Тахот не говорить о нїчім, лиш о тім молокососї, що їй насамперед своїми красними очима а відтак солоденькими словами завернув головку. Ну, ну, та не червонїй ся, ти молодий ґільтаю! Такому мужчинї, як ти, треба оглядати ся за царівнами; але хоч би ти був і твоїм батьком Киросом, то я би таки не пустив Тахоту до Перзиї!

— Тату! — перебив королеви наслїдник престола Псамтік і шепнув до него: Уважай, що говориш і незабувай на Фанеса! — Тогди глянув фараон на свого сина нахмуривши очи і, як би щось корчево спинило єго добрий гумор, мішав ся вже лиш зрідка до бесїди, котра ставала щораз голоснїйша і веселїйша.

Арістомах, що сидів з коса напроти Крезуса, не відзивав ся доси анї словечком і не сьміяв ся з дотепів Амазіса, лиш заєдно дивив ся на Перзів. Скоро лиш фараон замовк, він звернув ся до Крезуса і спитав: Я хотів би знати, Лїдийче, чи вкривав сніг гори, коли ви виїздили з Перзиї?

Усьміхнений і здивований таким дивним питанєм бувший король відповів: Майже всї перскі гори зеленїли ся, коли ми перед чотирома місяцями виїздили з Перзиї; але в краю Камбізеса суть і такі гори, на котрих сніг не топить ся і в часї найбільшої спеки, а ми їх видїли, як они здалека білїли ся, коли ми сходили в долину.

Лице Спартанця очевидячки стало веселїйше. Крезус, котрому той поважний чоловік сподобав ся, спитав єго, як він називає ся.

— Я називаю ся Арістомахос.

— То якесь менї знакоме імя.

— Ти знав богато Еллинів, а є богато таких, що так само називають ся, як я.

— Судячи по твоїм говорі, то ти з дорийского племени. Чи не Спартанець ти може?

— Я був ним.

— А тепер вже нї?

— Хто покидає вітчину без дозволу, того жде кара смерти.

— А ти єї добровільно покинув?

— Добровільно.

— Длячого?

— Щоби уйти ганьби.

— Щож ти такого зробив.

— Нїчого!

— То тебе несправедливо посуджували о якусь провину?

— Несправедливо.

— А хтож був причиною твого нещастя?

— Ти!

Крезус аж кинув ся. Поважний тон і похмуре лице Спартанця не допускало й гадки, щоби то був жарт. Та й другі гостї, що сидїли коло сих обох та слухали тої дивної розмови, жахнули ся, та просили Арістомаха, щоби він пояснив ті свої дивні слова.

Спартанець якось не хотів. Видко було по нїм, що він радо говорить; але наконець, коли і король єго завізвав, став він розповідати:

— Ти, Крезусе, слухаючи ворожби, вибрав був нас Лякедаймонцїв, яко наймогутнїйших зі всїх Еллинів на своїх союзників про-

---

треба, що Єгиптияни писали звичайно від лївої руки до правої.

[4]) Дворский — слово старе, яко титул королївского достойника, уживане ще на дворі руского короля Данила в Галичи. Ми тут ужили єго в перекладї нїмецкого „Haushofmeister“.

перенесла ся родина до Чікаґо. Тут розпочав молодий Леман, що випрактикував і вивчив ся у свого батька, інтерес з виробами кошикарскими на власну руку. Коли інтерес розвивав ся, почав він при своїм склепі продавати ще й иншi товари. Наконець отворив він в 1875 р. загальний маґазин товарів під назвою „The Fair“ (ярмарок) в одній з найбільше оживлених улиць міста. Єго капітал оборотовий виносив тогди, як сказано 1000 долярів, котрі він однакож що до цента умістив в товарах порцелянових і залізних, в коротких товарах, прикрасах, образах і т. п. Він знав, що може числити на скорий оборот, бо у него купувало ся всілякі можливі товари по 6 до 7 центів, за котрі платило ся деинде по 10 центів. Єго купецкою засадою було довести малим зиском до великого обороту а напливаючий капітал уживати до постепенного збільшуваня складу. В 1877 р. его склеп, в двоє більший, як давнійше, був вже за тісний для гостий і він мусїв в 1878 р. уладити цілий дім на маґазин.

За далеко би то завело описувати тут крок за кроком, як Леман мусів що року розширяти свою торговлю. Досить буде сказати сумарично, що з одного найманого в 1878 дому зробив ся по десяти лїтах вже цілий „бльок“, значить ся ряд будинків замкнених з чотирох боків улицями, де виключно відбував ся лиш „The Fair“. До такого успіху дійшов Леман другою засадою, якою руководив ся в своїм фаху купецкім, а іменно скуповуванем мас конкурсових. Звістно яке число виказує Чікаґо в статистиці банкротства, і тому легко поняти, що метода дешевого закупна мусїла стати ся невичерпаним жерелом золота для відповідного чоловіка. Леман своїми успіхами набрав довіря до себе самого і своїми сьмілими спекуляциями дивував весь сьвіт купецкий. Але щастє его не покидало і міг невздовго числити на міліони.

В 1886 переміни́ла ся величезна торговля The Fair в товариство акцийне, а в 1890 року збільшив ся капітал товариства на 1,000.000 долярів, але в тімже самім роцї мусів і чоловік, що своєю нечувано напруженою і невсипущою діяльностию поставив се величезне предприняте, уступити ся зовсім від веденя інтересу. Нерви Лемана були зовсім зруйновані, так що у него стали показувати ся ознаки хороби ума. Єго поставлено під кураторю і приміщено в пристановищи для нервово хорих в державі Ню-йоркскій, де він і помер. Але камінь, котрий він зрушив, котить ся і дальше та чим раз більше доходить до тої цїли, щоби стати ся для Америки тим, чим есть для Франциї Бон Марше (Bon Marché) або Ґран Маґазен ді Лювр (Grand Magazin du Louvre) в Парижи. Від трох літ містить ся той, все ще дальше збільшуваний інтерес у величезнім власнім будинку на девять поверхів, від котрого двері виходять на чотири фронти від улиць, а котрі цілий день отверті для купуючих. В тім товаристві, що есть властителем того The Fair грають своїми удїлами найбільшу ролю вдовиця і шестеро дїтий помершого, в котрих одна донька есть віддана за паном Перуком, а дві Авґуста і Едита суть ще на відданю.

Похорон Лемана відбув ся в Чікаґо при як найбільшій участи жителів міста; о покійнику розповідають, що він завсїгди помагав всім, що просили его о поміч та памятав на всїх, що служили у него.

— **Помер** о. Михайло Коростеньский, сьвященик-ювілат, парох в Папортні, дек. добромильского, перемиской епархії, дня 9 с. м. в 82-ім роцї житя, а 58-ім сьвященьства; — о. Тома Ступницкий, парох-ювілат в Туглукові, деканата коломийского, станиславівской епархії упокоїв ся в 80-тім роцї житя, а в 55 тім сьвященьства; — Антін Брикович, ротмістр жандармериї, в Кракові на клїніцї, в 41-ім роцї житя.

Штука, наука і лїтература.

— **Перші два числа „Дзвінка“** ілюстрованого письма для науки і забави руских дїтий і молодежи містять в собі: Нагороджене милосердиє. В церкві, поезия Осипа Федьковича. — У рідної неньки, осїнна казка для дїтий. Написав Евг. Мандичевский. — Паламарові бузьки. Написав Ст. Пятка. — З житя новоселів. Розповів Алекс. Катренко. — При ялинцї. Поезийка Віри Лебедової. — Брат та сестра. — Пісня колибельна (поезийка). — Загадки. — В першім числї знаходить ся ілюстрация, представляюча Сьвятий вечер при ялинцї, дороблена дуже красно і формою і гадками поезийки. Ся поезийка підписана буквами З. Е. хоч призначена на Сьвятий вечер, годить ся до того, щоби еї хоч би й тепер пізнав ширший круг нашої суспільности, а чей знайдуть ся може родителї, котрі прочитавши еї погадають собі, що варто запренумерувати для дїтий письмо, впрочім дуже дешеве, котре в молоденьких серцях будить глубокі чувства моральности і релїґійности. Ось тота поезийка, котру повинна би кожда дитина вивчити ся на память, або нехай бодай хто із старших прочитає еї дїтем:

Як нічка преясна
Обійме всю землю,
Як місяць тихо засяє.
Блеск дивний, сріблистий
Розіллєсь довкола, —
Се ангел божий злїтає.

І вносить зелену,
Чудову ялинку
У чисту, у ясну хатину
І тихо зазвонить
У срібний звіночок
І будить маленьку дитину.

Та в ушко рожеве
Тихенько шепоче:
Встань мила, встань люба дитинко,
Для тебе із неба
Для тебе дитино
Приніс я чудову ялинку.

Лиш вчи ся пильно
І все будь дитино
Слухняна для тата для мами,
І рано і в вечір
Моли ся до того
Що там є високо над нами.

З. Е.

тив сили Перзів і дарував нам золото на герму[5]) Аполлона. Ефори постановили длятого дати тобі в дарунку величезну, штучно вироблену посудину до мішаня вина. Вибрали мене, щоби я еї тобі завіз. Але заким ми прибули до Сардеса, буря розбила корабель і тота посудина пішла під воду. Ми лиш з житем виратували ся і дістали ся на Самос. Коли ми вернули домів, почали мої вороги і завистні люди говорити, що я продав ту посудину самійским купцям. Але що менї не могли того доказати, а все-таки хотїли мене знищити, то засуджено мене виставити на два днї і дві ночи на позорище. В ночи приковали мене за ногу до стовпа. Заким ще настав день моєї ганьби, прийшов мій брат до мене і потайком дав менї меч. Я мав відобрати собі житє, щоби уйти ганьби. Але менї годї було гинути, бо я мав ще пімстити ся на тих, що хотїли мене згубити; длятого відрубав я собі приковану ногу і сховав ся в очеретї Евротаса. Мій брат доносив менї потайком їсти і пити. До двох місяцїв міг я вже ходити на отсїй деревляній нозї. Далеко досягаючий Аполлон пімстив ся за мене, бо моїх ворогів пошесть забрала. Але менї мимо того годї було до дому вертати. З Ґітіона поплив я до тебе, Кревусе, щоби з тобою воювати против Перзів. Коли я в Теос вийшов на беріг, довідав ся я, що твому царству вже конець. Могучий Кирос, батько сего красного молодця здобув до кількох недїль Лідию і з найбогатшого володїтеля зробив жебрака.

Всї дивили ся здивовані на поважного борця. Кревус устиснув ему руку, а молодий Барт'я відозвав ся: Дійстно, Спартанче, я би охотно взяв тебе з собою до Сузи, щоби показати моїм приятелям, що я видїв: найбідважнійшого, найдостойнійшого чести чоловіка!

— Вір менї, хлопче — сказав на то Арістомах усьміхаючись — кождий Спартанець був би так само зробив. В нашім краю треба більшої відваги бути трусливим як хоробрим.

— А ти би Барт'є — відозвав ся Дарій, своях перского короля — видержав стояти на позорищи?

Барта'я почервонїв ся, але видко було по нїм, що і він волїв би був смерть як ганьбу.

— А ти, Зопіросе? — спитав Дарій, звертаючи ся до третого Перза.

— Я би в самої любови для вас окалїчив себе! — сказав на то Зопірос і стиснув під столом руки обом своїм приятелям.

Псамтік подивив ся з глумливим усьміхом, Кревус, Ґіґес і Амазіс з правдивим вдоволенем, Єгиптияни лиш многозначно подививши ся один на другого а Спартанець з урадованим усьміхом на тих молодих героїв.

Тепер розповів Ібік про ту ворожбу, котра обіцювала Арістомахови, що він верне домів, скоро надійдуть люди з снїгових гір, і при тім згадав про гостинний дім Родописи.

Псамтік занепокоїв ся, коли зачув, що говорить ся про Родопісу, а Крезус сказав, що хотів би пізнати стару Тракійку, про котру ему Езоп богато славного розповідав, а коли гостї, по найбільшій части так пяні, що й о сьвітї не знали ся, вийшли з салї, умовив ся бувший король з поетом, різбарем і спартаньским героем, що на другий день поїдуть до Навкратіс, щоби там забавити ся розмовами в домі Родописи.

(Дальше буде).

[5]) Герма (від божка Гермеса) — чотирогранний стовп з чотирома головами, які часто уставлювано на публичних місцях.

Телеґрами.

Віденъ 30 січня. З причини річниці смерти архикн. Рудольфа веліли вчера зложити вінцї на домовині покійного архикнягина вдова Стефанія і еї дочка архикняжна Єлисавета. Також зложили вінцї депутациї офіцирских полків ім. Рудольфа і депутация войскових ветеранів. — Вістник войскових розпоряджень оголошує закон о підвисшеню офіцирских плат. Закон війшов в житє з днем 1 січня 1900.

Будапешт 30 січня. Скликану на вчера конференцию епіскопів отворив кардинал Васарий. Конференция радить над справою самоуправи церковної.

Арад 30 січня. Вчера рано дало ся тут чути при сильній бури землетрясене і підземний гук. Також в північно-всхідній части комітату чути було землетрясене. Шкід нема ніяких.

Льондон 30 січня. Ґенерал Френч ударив вчера на Бурів під Плес-Понт. Напад не удав ся, бо Бури одержали сильну підмогу і ґен. Френч мусів уступити.

Рим 30 січня. В міністерияльних кругах впевнюють, що вже в найблизших днях мають Анґлїйцї висадити свої войска в заливі Делягоа.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівської“, „Народної Часописи“, і всіх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всі дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всіх дневників
по цінах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівско
може принимати авонси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цїлком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Цїна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничнї.

З друкарні В. Лозинського під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).